

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohlávkem v právní věci

žalobkyně: **T. T. H. I.** nar. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Karolínou Babákovou
sídlem Bucharova 1314, 158 00 Praha 5

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, sídlem
Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

pro zaplacení 251 900 Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaná je **povinna zaplatit** žalobkyni částku ve výši 68 400 Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 9 % ročně z této částky ode dne 17. 12. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** **Zamítá se** žaloba v části, kterou se žalobkyně domáhá úhrady částky 183 500 Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 9 % ročně z této částky ode dne 17. 12. 2018 do zaplacení.
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu **nákladů řízení**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou dne 29. 11. 2018, domáhá finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. [redacted] a to ve výši 100.000 Kč. Dále se domáhá finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 151 900 Kč za vazbu, vykonanou v souvislosti s tímto trestním

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarovová.

řízením, v délce 217 dnů. Žalobkyně požadovala, jakožto finanční zadostiučinění za vykonanou vazbu částku ve výši 325 500 Kč, tj. 1 500 Kč za 1 den trvání vazby a žalovaná žalobkyni přiznala pouze částku 173 600 Kč, odpovídající 800 Kč za 1 den trvání vazby; žalobkyně proto žalobou uplatňuje, pokud jde o zadostiučinění v souvislosti s vykonanou vazbou, rozdíl původního požadavku a plnění žalované, tj. právě částku 151 900 Kč. Podáním ze dne 04.9.2019 pak žalobkyně v návaznosti na poučení soudem dle § 118a odst. 1,3 o.s.ř. doplnila, že vazbou a trestním stíháním bylo zasaženo do jejího zdraví, když se u ní rozvinula psychická nemoc, dále s ní ukončil vztah její partner, došlo ke zhoršení její pověsti [redacted] dostala se do sociální izolace, a dále s ní byla ukončena nájemní smlouva na byt a zhoršila se její finanční situace.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 12. 3. 2019, ve kterém uvádí, že nárok na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou nezákonným trestním stíháním, neuznává s tím, že má za dostatečnou kompenzaci konstatování porušení práva a omluvu, a pokud jde o finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s vykonanou vazbou, uvádí, že již žalobkyni poskytla částku 800 Kč za 1 den trvání vazby, když požadované odškodnění bylo za 217 dní trvání vazby, tj. poskytla částku 173 600 Kč, čímž považuje věc za vyřízenou.

3. Ze žádosti o poskytnutí náhrady újmy způsobené nezákonným rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 a z potvrzení žalované ze dne 18. 6. 2018, jakož i z vyjádření žalované soud zjistil, že žalobkyně u žalované žalobou uplatněný nárok předběžně uplatnila dne 15. 6. 2018.

4. Ze spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. [redacted] soud zjistil následující. Dne 4. 9. 2017 vydala Policie ČR usnesení č.j. [redacted] kterým ve smyslu § 160 odst. 1 tr. ř. zahájila trestní stíhání žalobkyně pro zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., spáchaného ve spolupachatelství dle ust. § 23 tr. zák. ve stádiu pokusu dle ust. § 21 odst. 1 tr. zák. Dne 6. 9. 2017 vydal Obvodní soud pro Prahu 9 usnesení pod sp. zn. [redacted] kterým rozhodl tak, že žalobkyně se bere do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) tr. ř. s tím, že vazba se započítává dnem a hodinou zadržení, tj. [redacted] Dne 21. 2. 2018 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem pod sp. zn. [redacted] o tom, že žalobkyně v pozici obžalované se zprošťuje obžaloby, a to dle § 226 písm. c) tr. ř. Toto rozhodnutí nabylo v posledku právní moci dne 11. 4. 2018. Dne 21. 2. 2018 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 9 usnesením pod sp. zn. [redacted] o tom, že se žalobkyně v pozici obžalované propouští z vazby na svobodu, neboť důvody vazby pominuly. Toto usnesení nabylo rovněž právní moci 11. 4. 2018. Dne 11. 4. 2018 rozhodl Městský soud v Praze pod sp. zn. [redacted] tak, že odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. [redacted] se zamítá dle § 256 tr.ř. Z hlášení změn, založeném na č. l. 415, Vězeňské služby ČR, vazební věznic [redacted] soud zjistil, že žalobkyně byla propuštěna z výkonu vazby na svobodu na příkaz Městského soudu v Praze dne [redacted] hod. Vazba žalobkyně tak trvala [redacted] tj. 220 dnů.

5. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, založeném na č. l. 603 trestního spisu soud zjistil, že žalobkyně nemá v tomto (pokud jde o Českou republiku) žádné informace o odsouzení.

6. Z účastnického výsledku žalobkyně soud zjistil následující. Žalobkyně v rámci své výpovědi netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by se týkaly následků v jakémkoliv sféře jejího života, jež by byly vyvolány samotným trestním stíháním jako takovým. Naopak žalobkyně opakovaně v rámci svého výsledku uváděla, že vzhledem k tomu, že je [redacted] národnosti a žije [redacted] pak zásadní dopad do její osobnostní sféry měla skutečnost, že byla po uvedení do vazby vazebně stíhána, tj. byla ve věznicí, což byl důvod, pro který v rámci sociálního prostředí, tj. [redacted] byla vystavena zásahům do jednotlivých sfér svého života, neboť v rámci této komunity je sama skutečnost pobytu ve věznicí skutečností, která v očích ostatních členů této komunity vyvolává dojem, že daný člověk musel něco spáchat, a to bez ohledu na to, jak bylo trestní stíhání fakticky ukončeno. Z účastnického výsledku žalobkyně tak má soud za prokázané, že vazba zasáhla do profesního života žalobkyně, když došlo k přerušení její původní pracovní činnosti

v oblasti manikúry, na kterou poté již nenavázala, a nyní pracuje v oblasti sázkových kanceláří. Soud má dále za prokázaný dopad ve sféře bydlení, když žalobkyně po ukončení vazby fakticky přestala bydlet na původní adrese a nadále bydlí jinde. Pokud jde o zdravotní dopady, tyto soud za prokázané jednoznačně nemá. Žalobkyně tvrdila původně nespavost a psychické problémy, když v rámci své výpovědi se omezila pouze na tvrzenou nespavost a bolesti hlavy, nicméně neuváděla ani konkrétní medikamenty, kterými tento problém řeší či řešila. Pokud jde o dopady do rodinného života, pak má soud za prokázané, že samotné vazební stíhání mohlo ovlivnit vztah žalobkyně s dcerou, nicméně žalobkyně v tomto ohledu svá tvrzení dále nekonkretizovala a soud neuvěřil tomu, že přerušila školní docházku pouze z důvodu vazebního stíhání své matky, a to v kombinaci s ostatními důkazy, zejména výpověďmi svědků, dle nichž dcera byla v době vazebního stíhání žalobkyně zhruba [REDAKCE] let a když ostatní svědci potvrzovali, že základní školní docházku dokončila. Soud má rovněž za prokázaný dopad v oblasti osobního života v tom směru, že vazební stíhání zapříčinilo rozpad partnerského soužití s partnerem žalobkyně. Soud nemá za prokázaný zásadnější dopad do ostatních sociálních oblastí života žalobkyně, když ani rámci její výpovědi nebyly tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že k těmto zásahům skutečně došlo.

7. Ze svědecké výpovědi V. T. N. T. soud zjistil následující. Svědkyně potvrdila, že dopady trestního stíhání v osobnostní sféře žalobkyně byly dány skutečností, že žalobkyně byla stíhána vazebně, tj. byla po dobu 7 až 8 měsíců ve věznici. Výpovědi svědkyně má soud za prokázané, že právě vazební stíhání mělo dopady do osobnostní sféry žalobkyně, když ani tato svědkyně netvrdila konkrétní dopady, které by byly v životě žalobkyně vyvolány samotným faktem trestního stíhání jako takovým. Z výpovědi této svědkyně má soud za prokázané dopady v oblasti profesní, kdy svědkyně potvrdila, že žalobkyně se po ukončení vazby nevěnovala dosavadnímu povolání manikérky a že pro ni bylo obtížnější sehnat po ukončení vazby zaměstnání. Rovněž má soud za prokázané dopady v oblasti bydlení v tom rozsahu, že žalobkyně po ukončení vazby nebydlela nadále v původním bytě, když lze uvěřit tomu, že tomu tak skutečně bylo pro vazbu a související nemožnost podílet se na nákladech tohoto bydlení sdílených s další osobou. Soud z výpovědi svědkyně nemá za prokázané zásadnější zásahy v rodinné sféře žalobkyně, když svědkyně tvrdila, že zná osobně dceru žalobkyně, nicméně na druhou stranu si protiřečila v oblasti tvrzeného ukončení školní docházky, kdy napřed tvrdila, že dcera studuje vysokou školu a návazně tvrdila, že jí bylo 11 až 12 let, nebo když tvrdila, že dokončila základní školní docházku a zároveň tvrdila, že po přerušení školní docházky již ve vzdělávání nepokračovala. Soud z této výpovědi nemá za prokázané ani zásadnější zdravotní dopady, když z výpovědi svědkyně vyplynulo, že žalobkyně byla ve špatném psychickém stavu pouze v souvislosti s tím, když jí následně popisovala vazební stíhání, a dále se nepotvrdilo, že by se jednalo o nějaký dlouhodobější psychický stav, který by byl medikován. Výpovědi svědkyně má rovněž soud za prokázané, že vazební stíhání mělo dopad v osobním životě žalobkyně tím, že došlo k přerušení partnerského soužití s dosavadním partnerem žalobkyně. Pokud jde o sociální dopady v oblasti [REDAKCE] pak naopak soud výpovědi této svědkyně nemá za prokázané zásadnější dopady, neboť sama svědkyně nevěděla ani pro jaký druh trestné činnosti byla žalobkyně stíhána, přičemž sama žalobkyně naopak s povahou této trestné činnosti, tj. drogový delikt, spojovala zcela zásadní odsouzení [REDAKCE] což právě tato svědkyně popřela, když ani jako její blízká přítelkyně toto nevěděla a nelze tak mít za doložené, že by to bylo jinak obecně známé. V souhrnu tak má soud výpovědi této svědkyně za prokázané dílčí, výše popsané, zásahy do osobnostní sféry, vyvolané samotnou vazbou, nemá však za prokázané jakékoliv zásahy způsobené samotným trestním stíháním jako takovým.

8. Z výpovědi svědka L. D. P. soud nemohl učinit žádné relevantnější závěry, neboť tento svědek nevěděl ani o vazebním stíhání žalobkyně, a o typu trestné činnosti, tj. drogové trestný čin, se pouze domníval. Pokud jde o dopady do pracovní sféry či do sféry bydlení, pak svědek uváděl, že informace měl zprostředkovaně od žalobkyně, tedy nejde o jeho vlastní vjemy, které by zprostředkoval, rovněž tak pokud jde o rodinnou sféru, pak svědek potvrdil, že informace má pouze zprostředkovaně od žalobkyně. Ani z výpovědi tohoto svědka soud nedovodil, že by trestní stíhání či vazební stíhání způsobilo zásadní odsouzení žalobkyně v rámci [REDAKCE] když sám

svědek tyto zásahy popisoval v tom směru, že má spíše za to, že žalobkyni například není obecně projeována stejná úcta jako před tím, nebo že se s ní možná baví o něco méně lidí a konkrétně byl schopen jmenovat pouze jednu společnou kamarádku, u níž mělo dojít ke zhoršení společných vztahů se žalobkyní.

9. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, který koresponduje s výše popsanými skutkovými zjištěními, zejm. pokud jde o průběh trestního řízení a zásahů do osobnostní sféry žalobkyně. Vzhledem k tomu, že tyto jsou popsány výše, soud v tomto ohledu odkazuje výše. Z důkazů výše citovaných byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z tohoto důvodu tak soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel.

10. Soud posoudil věc po právní stránce podle výše uvedených ustanovení:

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 9 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 26 OdpŠk, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z").

Podle § 14 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 OdpŠk pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

11. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).

12. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody.

Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.

13. Soud předně, pokud jde o splnění podmínky existence odpovědnostního titulu, uvádí, že usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001), což v daném případě nastalo. Tímto je dána odpovědnost žalované i za újmu vzniklou žalobci z titulu výkonu vazby dle § 9 odst. 1, příp. § 10 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk, neboť judikatura dospěla k závěru, že ukáže-li se samotné trestní stíhání jako nedůvodné, platí tento závěr pro všechny úkony a instituty, které se k trestnímu stíhání vázaly, včetně výkonu vazby a trestu odnětí svobody (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08), aniž by muselo být rozhodnutí o vzetí do vazby a navazujícím výkonu trestu odnětí svobody zrušeno nebo změněno pro nezákonnost ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk.

14. Odpovědnostním titulem zde je nezákonné rozhodnutí. Nezákonným rozhodnutím je usnesení Policie ČR ze dne 4. 9. 2017, č.j. [REDAKCE] kterým bylo ve smyslu § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., spáchaného ve spolupachatelství dle ust. § 23 tr. zák. ve stádiu pokusu dle ust. § 21 odst. 1 tr. zák. Pokud jde o výkon vazby je nezákonným rozhodnutím usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. 9. 2017 vydané pod sp. zn. [REDAKCE] kterým byla žalobkyně vzata do vazby. Obě tato rozhodnutí byla odklizená rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. 2. 2018 (právní moc 11.4.2018), potvrzeným usnesením Městského soudu ze dne 11.4.2018.

15. Při úvaze o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která žalobkyni vznikla vazbou, se soud řídil následujícím:

16. Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 30Cdo 2357/2010, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, sv. 4, č. 52/2012, str. 521 mj. uvedl, že soudy v České republice nejsou - ani za současné právní úpravy - ve výši odškodnění vázány žádnými pravidly a ani pevnými částkami. Ustanovení § 31a odst. 2 zákona je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. To platí tím spíše, jsou-li soudy povolány k přímé aplikaci čl. 5 odst. 5 Úmluvy. Z toho nepochybně plyne, že je toliko na uvážení soudu, aby v každém jednotlivém případě při zvážení jeho individuálních skutkových okolností stanovil adekvátní výši odškodnění nemajetkové újmy vzniklé protiprávním zadržením a vykonáním vazby. Ve prospěch tohoto závěru svědčí i slova ESLP, že „úplné reparaci (restitutio in integrum) brání vlastní povaha bezpráví, které záleží ve zbavení svobody v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy“. Co se týče relevantních kritérií, těmi základními zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody, následky v osobní sféře poškozené osoby. Povahu trestní věci je možno interpretovat zejména jako typovou závažnost trestného činu, pro který byla osoba poškozená stíhána. Ohledně kritéria celkové délky omezení osobní svobody vychází Nejvyšší soud z toho, že časové okolnosti omezení osobní svobody jsou objektivně vyjádřitelným kritériem pro posouzení celkové výše odškodnění. Pro účely odůvodnění výše poskytnutého odškodnění je zjevně vhodné - podobně jako ve většině evropských států - vycházet ze sazby stanovené za jeden den odnětí svobody. Judikatura ESLP však neskýtá žádné pevné vodítko a ani referenční rámec co do výše peněžního odškodnění. Nejvyšší soud proto, vycházející z úrovně odškodnění jednotlivých evropských států, jakož i ze životní úrovně v České republice, dospívá k závěru, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500 až 1 500 Kč za jeden den trvání odnětí svobody, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje.

Nejvyšší soud ji na tomto místě uvádí jen z důvodů zabránění extrémnímu poskytování zcela zjevně neodůvodnitelně nepřiměřeně nízkých či naopak zcela zjevně nepřiměřeně vysokých odškodnění.

17. Soud dospěl k závěru, že za přiměřenou lze v souzeném případě považovat výši finančního odškodnění ve výši 1 100 Kč za 1 den trvání vazby, tedy částku o 100 Kč za 1 den trvání odnětí svobody přesahující středovou částku finančního zadostiučinění, stanoveného judikaturou v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za 1 den trvání odnětí svobody, a to z následujících důvodů. Soud obecně vychází z předpokladu, že pokud nejsou zjištěny žádné okolnosti, které by v konkrétním případě odůvodňovaly poskytnutí nižšího nebo vyššího odškodnění než je právě středová částka 1 000 Kč za 1 den trvání odnětí svobody, měl by soud přistoupit k odškodnění 1 000 Kč za každý den trvání odnětí svobody. V souzeném případě přitom soud dospěl k závěru, že na straně žalobkyně došlo k zásahům do její osobnosti sféry v souvislosti s vazbou, a to pokud jde o pracovní sféru, kdy nemohla pokračovat v dosud vykonávané práci, do oblasti bydlení, když nemohla nadále bydlet v bydlíšti jako před vzetím do vazby (hradit náklady), a v oblasti osobního života, když došlo k rozpadu jejího partnerského soužití. Pokud jde o tyto zásahy, pak žalobkyně zejména pokud jde o profesní sféru a bydlení, tvrdila spíše to, že došlo v této oblasti ke změně, než že by tyto zásahy samy o sobě znamenaly negativní dopad do jejího života. Rovněž, pokud jde o rozpad partnerského soužití, z tvrzení žalobkyně se podává, že došlo k ukončení tohoto partnerského soužití, nicméně žalobkyně ani svědci, toto nepopisovali jako zásadní zásah do osobnostní sféry žalobkyně. Jakožto zásadní zásah do osobnostní sféry žalobkyně pak v souvislosti s vykonanou vazbou vyhodnotil soud skutečnost, že právě pro vazbu bylo postavení žalobkyně [REDAKCE] zhoršeno, neboť lze uvěřit tvrzení, že samotný fakt, že byla několik měsíců ve věznici, pro ni činilo obtížnějším vysvětlit to, že se skutečně ničeho nedopustila, a to i přes zprošťující rozsudek. Soud tak právě pro tuto skutečnost zvýšil částku denního odškodnění o 100 Kč nad středovou částku denního odškodnění a přiznal žalobkyni nárok na částku ve výši 1 100 Kč za 1 den trvání odnětí svobody. Pokud jde o zásahy do rodinného života, pak tyto nemá soud prokázané ani v souvislosti s vazbou, proto pro toto tento tvrzený zásah soud odškodnění nezvyšoval. Rovněž tak soud nemá za prokázané zásadnější zdravotní dopady způsobené vazbou, a proto ani pro tuto oblast osobnostní sféry žalobkyně soud denní částku odškodnění nezvyšoval. Soud rovněž zohlednil skutečnost, že žalobkyně byla trestně bezúhonná, tedy že zde nejsou dány důvody pro to, aby jí byla poskytnuta částka nižší, než je střední částka denního odškodnění za 1 den trvání vazby.

18. Jelikož vazba žalobkyně trvala od 4. 9. 2017 do 11. 4. 2018, tj. 220 dnů, činí nárok žalobkyně na zadostiučinění za újmu způsobenou nezákonnou vazbou částku 242 000 Kč a jelikož žalovaná z tohoto odpovědnostního titulu již uhradila částku 173 600 Kč, přiznal soud žalobkyni nárok na úhradu částky 68 400 Kč včetně úroku z prodlení.

19. Soud rovněž dovodil, že je nepochybné, že právě v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o vzetí do vazby došlo ke vzniku prokázaných zásahů do osobnostní sféry žalobkyně odvíjejících se od tohoto výkonu vazby, neboť nebýt výkonu vazby, tyto zásahy by žalobkyni nevznikly.

20. Pokud jde o zadostiučinění požadované za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného trestního stíhání (nezákonné rozhodnutí) uvádí soud následující:

21. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvrátitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího

soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).

22. Soud dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním bylo v souzeném případě zasaženo do její osobní cti.

23. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobkyni náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

24. Žalobkyně byla stíhána pro zločin nedovolené výbory a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a to ve spolupachatelství ve stádiu pokusu. Sama povaha této trestné činnosti, pro kterou byla žalobkyně stíhána, působí zvýšené společenské odsouzení stíhané, nicméně v souzeném případě má soud za to, že nebylo prokázáno, že by pro povahu této trestné činnosti byla žalobkyně vystavena zvýšené míře odsouzení, a to zejména vzhledem k tomu, že svědkyně, její nejbližší kamarádka, nevěděla ani, pro jaký typ trestné činnosti byla žalobkyně stíhána a svědek, její blízký kamarád, se pouze domníval, že jde o drogový delikt, tedy ani tento o tom nevěděl jistě. Povaha trestné činnosti se pak spíše projevila v tom, že z obavy na dopad trestního stíhání byla právě pro povahu trestné činnosti žalobkyně vzata do vazby, což však soud zohlednil již výše v rámci toho, kdy shledal zásady do osobnostní sféry v souvislosti s vykonanou vazbou, a tyto odškodnil.

25. Trestní stíhání žalobkyně trvalo od 5. 9. 2017 do 11. 4. 2018, tj. přes 7 měsíců, což není doba nepřiměřeně dlouhá, přičemž pouze po tuto dobu byla žalobkyně udržována v nejistotě ohledně výsledku řízení. Žalobkyně byla po celou dobu trestního stíhání stíhána vazebně, což znamenalo citelný zásah do její osobnostní sféry, nicméně délka vazebního stíhání a osobnostní zásahy, způsobené vazbou, byly odškodněny v rámci odškodnění poskytnutého za nezákonně vykonanou vazbou, kdy kritérium délky vazebního stíhání je zohledněno právě tím, že odškodnění se poskytuje na denní bázi.

26. Co se týká následků, které byly způsobeny samotným trestním stíháním jako takovým v osobnostní sféře žalobkyně, pak soud uzavírá, že v řízení nebyly tvrzeny ani prokázány konkrétní zásahy, jejichž původ by byl čistě v trestním stíhání. Jak žalobkyně sama, v rámci své účastnické výpovědi, tak svědci potvrzovali zásahy do osobnostní sféry žalobkyně, které byly zapříčiněny vykonanou vazbou. Nikdo z nich však netvrdil a neprokazoval, že by samo trestní stíhání rovněž přivodilo zásahy v osobnostní sféře žalobkyně.

27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou

žalobkyni samotným nezákonným trestním stíháním, když lze mít v obecné rovině pouze za prokázaný zásah do cti žalobkyně, způsobený povahou trestné činnosti, pro kterou byla stíhána, avšak jak uvedeno výše právě bez prokázání konkrétních dopadů. Žalovaná již přitom nezákonnost rozhodnutí konstatovala ve svém stanovisku a žalobkyni se omluvila. Soud tak zamítl požadavek žalobkyně na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím (trestním stíháním).

28. Úrok z prodlení je odůvodněn § 1968 a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále i jen „o. z.“), § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 OdpŠk. Žalobce svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatnil u žalované způsobem a v datech uvedených výše (§ 605 odst. 2 o. z.).

29. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu.

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 a 2 o.s.ř., když každý z účastníků měl ve věci úspěch jen částečný, konkrétně žalobce byl úspěšný co do požadavku na úhradu finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonnou vazbu a žalovaný byl úspěšný co do požadavku na zamítnutí nároku na náhradu finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání - a jelikož tarifní hodnota obou předmětů řízení se odvíjí od § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 27. ledna 2020

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.
soudce